

РЕШЕНИЕ

Номер 350

04.08.2020 г.

Град Велико Търново

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Велико Търново

На 28.07.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател:	Георги Драгостинов
Членове:	Йордан Воденичаров
	Ирена Колева

Секретар: Валентина В. Чаушева

като разгледа докладваното от Ирена Колева Въззивно гражданско дело № 20204100500498 по описа за 2020 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е въз основа на въззивна жалба на НЧ „О. П. 1898“, ЕИК *, със седалище и адрес на управление село П., община П., ул.“Т.“ № 26, представлявано от председателя М. Х. Д., чрез пълномощник – адвокат Х. В., против Решение № 16/19.02.2020г. по гр.дело № 809/2019г. по описа на Районен съд - П., с което първоинстанционният съд се е произнесъл по кумулативно обективно съединени искове, предявени от Г. И. В. против НЧ „О. П. 1898“ с правно основание чл.344 ал.1 т.1 т.2 и т.3 вр. чл.225 от КТ. С обжалваното решение съдът е уважил предявените искове, като е отменил Заповед № 14/18.09.2019г. на работодателя за прекратяване на ТПО на ищцата на длъжност „библиотекар“ на основание чл.328 ал.1 т.2 пр.2 от КТ, като незаконосъобразна, възстановил последната на заеманата преди уволнението длъжност и е осъдил ответното читалище да й заплати сума в размер на 1 680 лв., представляваща обезщетение по чл.225 КТ, отхвърляйки тази претенция в останалата ѝ част до пълния предявен размер от 3 360 лв., като неоснователна и недоказана. Жалбоподателят счита постановеното решение, в частта в която са уважени исковите претенции, за незаконосъобразно и неправилно поради несъответствието му със събрания доказателствен материал, неправилно тълкуване и прилагане на материалния закон и допуснати процесуални нарушения. Прави искане за отмяната му и постановяване на друго, с което предявените искове бъдат отхвърлени. Претендира направените разноски пред двете съдебни инстанции.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от насрещната страна, в който е заето становище за правилност и законосъобразност на атакуваното решение, съответно за неоснователност на наведените в жалбата оплаквания, като счита, че същите не кореспондират с действителната фактическа обстановка и събраните доказателства по делото. Моли да бъде потвърдено атакуваното решение и присъдено претендираното обезщетение по чл.225 от КТ в пълен размер за период от шест месеца.

По делото е постъпила и въззивна жалба от НЧ „О. П. 1898“ срещу Допълнително решение № 32/13.03.2020г. по гр.дело № 809/2019г. по описа на Районен съд – П., с което последният по реда на чл.250 ГПК се е произнесъл по релевирано от жалбоподателя в условията на евентуалност възражение за прихващане на обезщетението по чл.225 КТ, в

случай, че бъде присъдено, с изплатените на ищцата от работодателя обезщетения по чл. 220 ал.1 от КТ и по чл.222 ал.1 от КТ, като е уважил същото само досежно последното. Предмет на въззивната жалба е допълнителното решение в неговата отхвърлителна част, като се прави искане за отмяната му в тази част и постановяване на съдебен акт, с който бъде уважено и възражението за прихващане на присъденото обезщетение по чл.225 КТ с изплатеното на ищцата обезщетение по чл.220 ал.1 от КТ в размер на сумата от 631.68 лв.

В законоустановения срок от насрещната страна е постъпил отговор на въззивната жалба срещу постановеното допълнително решение в отхвърлителната му част, като се заема становище за неговата правилност и законосъобразност. Излагат се доводи, че работодателят не е доказал факта на извършено плащане на обезщетението по чл.220 ал.1 от КТ и че дори да е направено такова плащане, не са налице основания за извършване на исканото прихващане.

В хода на проведеното съдебно заседание страните, чрез своите процесуални представители, поддържат изразените в писмен вид позиции по спора във въззивните жалби, съответно в отговорите на същите. Въззивникът поддържа искането си разности съобразно представен списък по чл.80 ГПК.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 ал.1 ГПК, от легитимирана страна, против обжалваем съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да се разгледа по същество. Съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК въззивният съд следва да извърши служебна проверка относно валидността и допустимостта на обжалваното решение. Съдът намира, че съдебният акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановен е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвен е в писмена форма, подписан е и е разбираем. Не са налице и процесуални нарушения, обуславящи неговата недопустимост.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, в съответствие с предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата, намира следното:

Районен съд – П. е бил сезиран с обективно съединени иски, предявени от Г. И. В. против НЧ „О. П. 1898“ с правно основание чл.344 ал.1 т.1 т.2 и т.3 вр. чл.225 от КТ - за отмяна на Заповед № 14/18.09.2019г. на работодателя, с която е прекратено ТПО на основание чл.328 ал.1 т.2 пр.2 от КТ, като незаконосъобразна, възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност и за заплащане на обезщетение за времето, през което ищцата е останала без работа поради незаконното уволнение за период от шест месеца в размер на 3 360 лв., ведно със законната лихва върху тази сума. Изложени са твърдения за незаконосъобразност на уволнителната заповед на работодателя поради това, че към датата на издаването ѝ не е налице съкращаване на заеманата от ищцата длъжност „секретар-библиотекар“, а на друга щатна длъжност – „административен организатор“.

В срока по чл.131 ГПК ответникът оспорил предявените иски, като заявил, че не е налице незаконност на уволнението и същото не подлежи на отмяна. Посочил е, че представеният с ИМ протокол от 15.07.2019г. на читалищното настоятелство установява взети решения, касаещи представителните, а не трудовите функции на ищцата, а вторият по ред протокол от проведено заседание на читалищното настоятелство на същата дата отразява валидно и законосъобразно взети решения, отнасящи се до ТПО и щатното разписание на длъжностите. Изложил е твърдения, че до датата на уволнението заеманата от ищцата длъжност е била „административен организатор“ с код КИД 9272 и код НКПД 4331, както и че действително е било налице реално съкращаване на посочената длъжност, която е била единствената съществуваща преди утвърждаване на щатното разписание от 15.07.2019г. В условията на евентуалност, в случай, че предявените иски бъдат уважени, прави възражение за съдебно прихващане между обезщетението от 3 360 лв., претендирано

от ищцата с ИМ и сумата от 1 263.36 лв., представляваща сбор от изплатените на ищцата обезщетения по чл.220 ал.1 от КТ и по чл.222 ал.1 КТ, всяко от които в размер на 631.68 лв., до размера на по-малкото от тях, поради обстоятелството, че при уважаване на предявените искове изплатените суми за двете обезщетения ще се явяват получени на отпаднало правно основание.

Фактическата обстановка по делото е била детайлно изяснена от районния съд. Установено е, че ищцата се е намирала в ТПО с ответника, при когото е заемал длъжността „секретар-библиотекар“ с месторабота библиотеката при читалището, видно от трудов договор № 2/15.10.2002г. По делото са представени редица допълнителни споразумения към трудовия договор, с които са извършени промени в работното време и трудовото възнаграждение на ищцата, но не и на заеманата от нея длъжност. На 16.02.2012г. ѝ е била връчена длъжностна характеристика за длъжността „библиотекар“. Ищцата е представила протокол от 15.07.2019г. от проведено заседание на читалищното настоятелство, видно от който са били взети решения за освобождаването ѝ от длъжността „секретар“, назначаване на друго лице на същата длъжност, считано от 09.10.2019г. и утвърждаване длъжностна характеристика за длъжността, премахване на длъжността „административен организатор“, откриване на длъжност „секретар“ и утвърждаване щатно разписание на длъжностите. Ответникът е представил протокол от 15.07.2019г. от проведено заседание на читалищното настоятелство, на което са били взети решения за премахване на длъжността „административен организатор“ и откриване на длъжността „библиотекар“, съответно за освобождаване на ищцата от длъжността „административен организатор“ и назначаване на друго лице на длъжността „библиотекар“. Установено е, че в ответното читалище не е имало утвърдено щатно разписание през периода на ТПО между страните по делото. На 18.09.2019г. на ищцата било връчено предизвестие за прекратяване на ТПО с ответника поради съкращаване на щата. Със Заповед № 14/18.09.2019г. на председателя на НЧ „О. П. 1898“ било прекратено ТПО с ищцата на основание чл.328 ал.1 т.2 пр.2 от КТ – поради съкращаване на щатната длъжност „административен организатор“. Заповедта била надлежно връчена на ищцата в деня на издаването ѝ.

По делото са представени две платежни нареждания, видно от които ответникът заплатил на ищцата сумата от 878.09 лв. с вписано основание работна заплата за м.септември 2019г. и сумата от 631.68 лв. – обезщетение по чл.222 ал.1 КТ.

Настоящият съдебен състав намира, че оплакванията срещу първоинстанционното решение в обжалваната му част – досежно уважената искова претенция с правно основание чл.344 ал.1 т.1 от КТ, са изцяло неоснователни, не намират опора нито в нормативната уредба, нито в събраните по делото доказателства. Съображенията затова са следните:

Правото на работодателя да прекрати трудовото правоотношение с работника на някое от безвиновните основания по чл.328 КТ е негово субективно право за преустановяване на трудовоправната връзка при предвидените от закона ред и условия. В процесния случай трудовият договор е прекратен на основание съкращаване в щата. Последното означава намаляване, премахване за в бъдеще на определени бройки от утвърдената обща численост на работниците, заемащи определена длъжност. Събраните по делото писмени доказателства – трудов договор и допълнителни споразумения към същия, по несъмнен начин установяват, че заеманата от ищцата длъжност при ответника за целия период на трудово-правната връзка е била „библиотекар“. Видно от представения от ответника протокол от заседание на читалищното настоятелство от 15.07.2019г., за който той твърди да е втори по ред за деня, налице е взето решение за премахване на длъжността „административен организатор“ и разкриване на друга длъжност „библиотекар“, за освобождаване на ищцата от длъжността „административен организатор“ и назначаването на друго лице на новооткритата според решението длъжност „библиотекар“. От наличните по делото данни, че посочените две длъжности са с различен код по НКПД, се установява,

че не е налице идентичност между тях. Оплакването на въззивника, че при преценка каква длъжност да съкрати се е водил от отразеното в регистрите на НАП относно кода на длъжността, вписана в НКПД, поради което е извършил съкращаване на щатната длъжност „административен организатор“, тъй като според него съобразно тези регистри ищцата е заемала именно тази длъжност, е неоснователно. В този ред, правилни са изводите на районния съд, че трудовият договор, който се сключва по силата на чл.62 ал.1 от КТ в писмена форма, има задължително съдържание и съгласно чл.66 ал.1 от КТ в него се посочват страните, мястото на работа и наименованието на длъжността и посочената в него длъжност на работника е миродавна в отношенията между страните. Кодът по НКПД не е предвиден в разпоредбата като част от съдържанието на трудовия договор. Същият не е задължителен елемент на понятието „длъжност“, а длъжността се определя от включените в нея трудови функции, конкретизирани в длъжностната характеристика.

По тези съображения, районният съд правилно и обосновано е приел, че след като липсват доказателства за съкращаване на заетата от ищцата длъжност „библиотекар“ при ответника на соченото основание, то заповедта за едностранно безвиновно прекратяване на ТПО се явява незаконосъобразна и подлежи на отмяна. С оглед изхода на спора по главния иск, основателни и доказани са исковете по чл.344 ал.1 т.2 от КТ – за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност и по чл.344 ал.1 т.3 от КТ вр. чл. 255 КТ - за заплащане на обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение. В предмета на настоящото производство не е отхвърлителната част на първоинстанционното решение досежно иска по чл.344 ал.1 т.3 от КТ вр. чл.225 КТ поради липсата на подадена в законоустановения срок въззивна жалба срещу нея, поради което съдът не дължи произнасяне по съдържанието се в отговора на въззивната жалба искане за присъждане на остатъка от претендираното обезщетение по чл.225 КТ, което не е погасено чрез прихващане, до пълния предявен размер от 3360 лв.

Въззивната жалба на НЧ „О. П. 1898“ срещу Допълнително решение № 32/13.03.2020г. по гр.дело № 809/2019г. по описа на Районен съд – П. в частта, в която е прието за неоснователно възражението на ответника за прихващане между обезщетението от 3 360 лв., претендирано от ищцата и сумата от 631.68 лв., представляваща изплатено на ищцата обезщетение по чл.220 ал.1 от КТ – за неспазен срок на предизвестие, настоящият състав намира за основателна. Посоченото обезщетение се дължи от работодателя на работника само при законно уволнение. Ако последното бъде отменено, както в настоящия случай, основанието за изплащането му отпада. От представения платежен документ по делото е видно, че на ищцата е заплатена сума в размер на 878.09 лв. с основание трудово възнаграждение за м.септември 2019г., но след просто математическо изчисление всъщност се установява, че ведно с него на същата е изплатена и сума в размер на 631.68 лв. Няма данни по делото и не се твърди основанието за изплащане на последната сума да е различно от дължимото ѝ към този момент обезщетение по чл.220 ал.1 КТ. Ищцата също не оспорва факта на извършеното плащане, поради което съдът го приема за доказан. С оглед на това следва да бъде извършено прихващане между присъденото ѝ обезщетение по чл.225 от КТ в размер на 1048.32 лв. и изплатеното на същата обезщетение от работодателя по чл.220 ал.1 от КТ в горепосочения размер.

Изложеното налага отмяна на постановеното по реда на чл.250 ГПК решение и постановяване на друго, с което обезщетението по чл.225 КТ, което следва да бъде присъдено в полза на ищцата, възлиза на сумата от 416.64 лв., а за разликата над уважения размер до размера от 1 048.32 лв. искът следва да бъде отхвърлен като погасен чрез извършеното прихващане.

По претенцията на въззивника за разноски:

При този изход на процеса по въззивната жалба срещу първоинстанционното решение,

с което са уважени главния и акцесорния иск, на въззивника не се следва разноси. Такива не му се дължат от страна на ищцата и по отношение на въззивната жалба срещу постановеното допълнително решение, която настоящата инстанция е намерила за основателна. Разпоредбата на чл.78 ГПК сочи, че разноси се дължат за неоснователно заведено дело. В случая ищцата е имала основание да предяви настоящите иски, като искът по чл.225 ал.1 от КТ е отхвърлен в едната си част поради последващи действия на ответника – направено в условията на евентуалност възражение за прихващане, и то пораждащо действие едва от влизане в сила на решението. С оглед на това на въззивника не се дължат разноси и по въззивната жалба срещу допълнителното решение на районния съд.

Водим от горното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Великотърновският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 16/19.02.2020г. по гр.дело № 809/2019г. по описа на Районен съд - П. в частта, в която е отменил Заповед № 14/18.09.2019г. на председателя на НЧ „О. П. 1898“, ЕИК *, със седалище и адрес на управление село П., община П., ул.“Т.“ № 26, за прекратяване на ТПО на Г. И. В. , ЕГН *****, на длъжност „библиотекар“ на основание чл.328 ал.1 т.2 пр.2 от КТ, като незаконосъобразна, възстановил е последната на заеманата преди уволнението длъжност „библиотекар“ и е присъдил в полза на Г. И. В. сумата от 416.64 /четиристотин и шестнадесет лева и шестдесет и четири стотинки/ лв., представляваща обезщетение по чл.225 ал.1 от КТ.

ОТМЕНЯ Решение 32/13.03.2020г., с което е допълнено Решение № 16/19.02.2020г. по гр.дело № 809/2019г. по описа на Районен съд – П., в частта, в която е уважен иска по чл.225 ал.1 от КТ за сумата над 416.64 лв. до сумата от 1048.32 лв. поради неоснователност на възражението за прихващане на присъденото на ищцата обезщетение по чл.225 ал.1 от КТ с изплатеното ѝ от ответника обезщетение по чл.220 ал.1 от КТ и в частта, в която НЧ „О. П. 1898“ е осъдено да заплати държавна такса върху уважения размер на претенцията по чл.225 ал.1 КТ, вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения Г. И. В. , ЕГН *****, срещу НЧ „О. П. 1898“, ЕИК *, със седалище и адрес на управление село П., община П., ул.“Т.“ № 26, иск с правно основание чл.225 ал.1 от КТ за сумата над 416.64 лв. до размера от 1 048.32 лв., като погасен чрез извършено прихващане с насрещно вземане на НЧ „О. П. 1898“ срещу Г. И. В. за връщане на изплатено обезщетение по чл.220 ал.1 КТ.

ОСЪЖДА НЧ „О. П. 1898“, ЕИК *, със седалище и адрес на управление село П., община П., ул.“Т.“ № 26 **ДА ЗАПЛАТИ** сумата от 50.00 /петдесет/ лв. – държавна такса върху уважения размер на иска по чл.225 ал.1 от КТ.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____